

godt som alle Kjøbstæder fandtes Læger, der kunde foretage Eigsynet; dette skete ved Placat af 13de Januar 1832. Paa Landet var der dengang endnu ikke, i alt Fald kun høist undtagelsesviis, Læger, og man maatte derfor dengang opgive Tanken om at gennemføre en lignende Regel paa Landet. Nu har derpaa denne Sag hvilet snart i 40 Aar og kommer igjen frem. Hvad er da naturligere end at man, hvor det lader sig gjøre, gaaer frem paa samme Vet og, ligesom man nu udvider Reglen om Nødvendighed af Eigsynet ved Læger til Byernes Markfjorder, ogsaa udvider den samme Regel til de Dele af Landet, hvor der i Nærheden boer en Læge, der kan foretage Eigsynet. Nu mindes jeg meget godt, at det samme ærede Medlem for Odense Amts 3die Balsfreds (N. Andersen) ved Sagens forrige Behandling sagde, at det dog ikke gik an saaledes at skære By og Land over een Kam — jeg troer, at det var de Udtryk, han brugte. Jeg kan dog egentlig ikke see, hvorfor dette ikke gaaer an, og ialfald maa jeg tilstaae, at de Grunde, han anførte derfor, ikke have været istand til at overbevise mig. Hvorfor vil man ved nærværende Lov udvide Nødvendigheden af Eigsyn ved Læger til Byernes Markfjorder, medens man ikke, uagtet det ikke paa nogen Maade er forbundet med mere Uleilighed for Folk paa Landet, vil udvide denne Regel til de Steder paa Landet, hvor der boer en Læge i mindre end $\frac{1}{4}$ Meils Afstand? Man maa vel erindre, at naar man optager den Bestemmelse, at der overalt paa Landet, hvor der boer Læger i mindre end $\frac{1}{4}$ Meils Afstand, skal foretages Eigsyn ved Læger, paa-lægger man i Virkeligheden ikke de paagjældende Landboere den allermindste forøgede Uleilighed eller den allermindste forøgede Bekostning. For det Første stiller man dem jo lige med Byernes Befolkning; thi det er bekjendt nok, at der er mange Byer her i Landet, hvis Markfjorder ialfald have en Udstrækning af mere end $\frac{1}{4}$ Mil. Altsaa i den Henseende indtræder der fuldstændig Lighed mellem By og Land, men dertil kommer, at en Læge, som boer paa Landet, vil dog vist i de allerfleste Sygdomstilfælde blive søgt af alle de

Folk, der ikke boe længere end $\frac{1}{4}$ Mil fra hans Bopæl, og hvis det er Tilfældet, er det dog virkelig en meget ringe Uleilighed ogsaa at lade ham komme hen, efterat han har behandlet den Syge, for at syne Eiget af den Døde. Endelig tør jeg vel antage, at det er kun undtagelsesviis, at man paa Landet har nærmere til Eigsynsmænd end $\frac{1}{4}$ Mil, og hvis det er Tilfældet, kan jeg ikke indsee, at det skulde være forbundet med større Uleilighed at sende Bud til Lægen, der boer $\frac{1}{4}$ Mil borte, end til de to Eigsynsmænd, der maaskee endogfsaa snarere boe længere borte. Bekostningen er derhos ganske den samme; det koster jo ikke mere at faae Eigsynet foretaget af en Læge end af Eigsynsmændene. Det forekommer mig saaledes, at man med Føie kan sige, at man ved at vedtage de Forslag, vi have tilladt os at stille, ikke blot behandler Alle haade i Kjøbstæderne og paa Landet paa samme Maade, men at man i Virkeligheden slet ikke uleiliger Folk paa Landet i mindste Maade mere, end man gjør ved at lade det blive ved det, der blev vedtaget ved 2den Behandling. Nu er det blevet sagt, at det dog var et ubilligt Krav og en stærk Forbring at stille til de private Læger paa Landet, at de skulle foretage Eigsyn, selv om det kun er i en Afstand fra deres Bopæl af $\frac{1}{4}$ Mil; men dertil skal jeg sige, at i saa Henseende blive disse Læger ikke stillede ugunstigere end deres Colleger i Kjøbstæder, hvor der ikke boer nogen Stads- eller Districtslæge, thi der skulle Lægerne jo foretage Eigsyn selv paa Marker, der maaskee ligge mere end en Fjerdingvei fra deres Hjem. Dertil skal jeg føie, at den Klage, som man paa de private Lægers Vegne er kommen frem med, finder jeg i det Hele taget af mere almindelige Grunde ikke ganske befojet. Jeg finder det ikke rigtigt, at de private Læger i Cet og Alt skulle være at betragte slet og ret som Privatmænd. Det maa vel erindres, at de fylde Staten eller det Offentlige adskillige Hensyn. Der er af Staten anvendt ikke ringe Bekostning paa, at de ere komne saa vidt, at de kunne være private Læger, og fra det Dieblif, de nedsatte sig som saadanne, beslytter Staten dem i deres Gneret. Altsaa mener jeg, at der fuldt